

Amanda Conner – Darwyn Cooke
**Před Strážci: Minutemani
/ Hedvábný přízrak**

Bb/Art 2013, překlad Viktor Janiš

TEXT APAČKA

HODNOCENÍ 60 %

Že Alan Moore nesnáší, když mu někdo sahá na práci, je stará písnička. Od filmových adaptací se distancuje, na práva i finanční náhrady kašle, a ještě všechny pozurází a prokleje. Svůj opus magnum *Watchmen* si považuje zejména pro „integritu literárního díla“ a že se netřísťí do nekonečna pokračováními, prequely a spin-offy; nabídku DC Comics, aby zpracoval Rorschachův deník nebo *Minutemany*, rituálně odmítl. Ale jelikož DC má na Strážce práva, můžou si dělat, co chtějí – třeba vydat devět nových sérií, dějově předcházejících vzniku kultovního týmu. „*Completely shameless*,” tvrdí Moore. Horší než filmová *V for Vendetta* to snad nebude, ne?

Série patrně nejzásadnější (a určitě nejbohatší) jsou *Minutemani* Darwyna Cookea. Hollis Mason, původní Süva, sepisuje svou autobiografii, v níž se chystá odhalit o úderce ze 40. let úplně všechno, a tak události a vztahy znovu přehrává v paměti. Možná nestoudné, ale slušně vyvedené. O příběh *Hedvábného přízraku*, resp. vztahu Laurie Jupiter a její matky Sally, se Conner rozdělil s kreslířkou Amandou Conner (díky čemuž vznikl graficky zřejmě nejoriginálnější sešit celého projektu, byť je hedvábná série obsahově slabá). O trochu nestoudnější, ale střílet se za to nemusí.

Pro neznalé původních Strážců se jedná o sbírku zábavných komiksů, byť bez přesahu a trvalejší hodnoty. Fanoušci kontextu si relativně originálně zopakují, co už znají, jelikož Cooke se v zásadních dějových linkách a ani detailech s Moorem nerozchází. A nestoudnost? S tou se musí každý ze čtenářů popasovat, jak mu svědomí dovolí.

Jeffrey Eugenides,
Sebevraždy panen

Host 2013, překlad Martina Neradová

JIŘÍ ZAHRADNICKÝ (WWW.MODERNI-REVUE.CZ)

HODNOCENÍ 80 %

Znáte film Sofie Coppolové u nás uváděný jako *Smrt panen*? Předlohou byl román Jeffreyho Eugenida, v němž se autor vrací o dvacet let nazpět do svého dětství, které prožil na periferii Detroitu. I když oproti následujícím a oceňovanému dílu *Hermafrodit* působí *Sebevraždy panen* tak trochu jako stylistické cvičení, jsou přesto inspirativní a v mnoha ohledech předstihly dobu. Knižka, která navenek působí jako mysteriózní thriller, je navíc prochnutá citem, nostalgií po odcházejícím mládí a melancholií nového tisíciletí.

Eugenides děj nahlíží originální optikou. Pochmurný a těžko vysvětlitelný příběh sebevražd pěti sester Lisboňských vypravuje v plurálu za všechny své kamarády z dětství, přičemž důležitou součástí „rekonstrukce“ dávného příběhu je ironie a černý humor. Autor se vrací do doby, kdy byl generační konflikt s rodiči zásadním prožitkem dospívajících. Proto tu také defiluje velmi bizarní galerie dospělých, kteří „dětem podsouvají verzi světa, v níž sami nevěří“. Autor v knize s chutí využívá i hudební motivy. Když bigotní paní Lisboňová hledá, čím se její dcery „nakazily“, osočí satanismus přítomný v rockové hudbě. Přízračná scéna, v níž donutí jednu z dcer spálit sbírku rockových alb v krbu, se v autorově podání mění v pitoreskní: vinyl při pálení vydává hrozný puch, který brzy zamoří celý dům.

Dech ale zdržovat nemusíte – vystačíte s jediným nádechem, jímž dokáže invenční a hravý Eugenides vyprávět příběhy, tragické i groteskní zároveň.

Scott Snyder, Greg Capullo
Batman: Soví tribunál

CREW 2013, překlad Štěpán Kopřiva

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

HODNOCENÍ 90 %

Dobrých komiksů s Batmanem v hlavní roli není nikdy dost. *Batman: Soví tribunál* pochází z velkého třesku zvaného *The New 52*; nakladatelství DC Comics v roce 2011 resuscitovalo dvaapadesát sérií a netopýří muž nemohl chybět. Batmana dostali do rukou scenárista Scott Snyder (Americký upír) a kreslíř Greg Capullo a společně dokázali do ulic Gothamů vpustit očistný vích. Dlouho nebyl Batman v takovém ohrožení – *Soví tribunál* atakuje samotné základy jeho světa.

Tribunál vzbuzuje strach a obavy, jednotlivé sešity jsou dokonale vypointované a skvělý scénář jde ruku v ruce s výraznou a variabilní kresbou, která pohání děj kupředu. Autoři se nebrání batmanovským schématům, ale co se obrazu týče, jde o brilantní hru nejvyšší úrovně: občas sice vypadá jako klasické komiksově vyprávění, jenže o stránku dál se mění v divokou psychodelickou změt spoléhající na pocity čtenáře.

I přes moderní uchopení a originální příběh se podařilo navázat na minulost. Děj se často obrací k původu Batmana, rodové linii Wayneova rodu a jeho klíčovému propojení s Gothamem. Přináší pochyby („to město už není jenom moje“), karty jsou najednou rozdány jinak. *Soví tribunál* v sobě skrývá mnohem více otázek než odpovědí, a to je vždycky dobře. Dobrých komiksů s Batmanem v hlavní roli není nikdy dost.